

Γυάλινες μήτρες

Ο αέρας έπαιρνε την κουρτίνα και την ανέμιζε έξω από το παράθυρο. Σαν παντιέρα. Κοίταξε γύρω της. Όλα τακτοποιημένα, «τσίτα», όπως έλεγε η μητέρα της. Η παντιέρα. Το κουρτινάκι στο παράθυρο της κουζίνας. Το καράβι. Της Δάφνης.

Ήταν έτοιμη. Πήγε στο υπνοδωμάτιο. Η βαλίτσα, πάνω στο κρεβάτι, κλειστή. Στη ράχη της ξεκουράζονταν δυο πόδια. Η Δάφνη τα έτρεξε με τα μάτια, ήξερε την άκρη αυτού του κορμιού – το πρόσωπο του άντρα της. Εκείνος φαινόταν να μην καταλαβαίνει ακόμη.

— Ευχήσου μου, τουλάχιστον, να περάσω κα-

λά, τον παρακάλεσε σχεδόν.

Δεν της ευχήθηκε.

Μια τρίχα στο πάτωμα. Η Δάφνη έσκυψε, την έπιασε με τα δυο της δάχτυλα, μισόκλεισε τα μάτια – ήταν της κουνιάδας της.

Άνοιξε τη βαριά εξώπορτα της οικογενειακής οικοδομής –έμεναν όλοι εκεί, το σόι της, το δικό του–, την τράβηξε με δύναμη. Μέχρι να τρανταχτεί η πόρτα στο κούφωμα, η Δάφνη προκαταβολικά ξαφνιαστήκε. Για το θόρυβο που θα ακολουθούσε. Για το ότι πρώτη φορά έκλεινε πίσω της την πόρτα με τέτοιο τρόπο, σαν σε θυμό.

Η πόλη έφευγε πίσω από το παλιό αυτοκίνητο της Δάφνης. Έσφιξε το τιμόνι, με τρυφεράδα, όπως αγκαλιάζει κάποιος έναν παλιό φίλο. Πάλι το καράβι. Η πόλη μεταλλαγμένη, άπλωνε τα τεράστια φτερά της, έκρυβε τον ήλιο τα πρωινά στην κουζίνα. Πάτησε το γκάζι.

Στα δεξιά μια ταμπέλα: τέλος ορίων Νομού Θεσσαλονίκης. Πενήντα μέτρα πιο κάτω μιαν άλλη με το χάρτη του Νομού Σερρών – ένα καλωσόρισμα. Το μάτι της πρόλαβε και είδε τη ζωγραφισμένη γαλάζια γραμμή του Στρυμόνα.

Σε λίγο βγήκε από τη δημοσιά και έστριψε αριστερά στο δρόμο που οδηγούσε στο φράγμα.

Έτριψε τα χέρια της στην ξεφτισμένη γαλάζια λαδομπογιά, στα κάγκελα της γέφυρας πάνω στο φράγμα.

Τα χωράφια είχαν χορτάσει τη δίψα του καλοκαιριού με το γλυκό νερό του ποταμού και τώρα τούφες-τούφες το χορτάρι στη στραγγισμένη κοίτη, λίγα τα πουλιά, το χωριό ήσυχο στ' αριστερά, στις παρυφές του βουνού.

Ένα ένα τα κοιτούσε η Μαξιμώ και περίμενε. Με τη δύση του ήλιου... ένα ραντεβού που κλείστηκε, είκοσι πέντε χρόνια πριν, με ένα άγγιγμα των χεριών, με ένα ψιθύρισμα στ' αυτί: «Θα 'μαι μαζί σου, Μαξιμώ. Το υπόσχομαι».

Ένα άλογο περπατούσε τώρα αργά πάνω στις τούφες του χορταριού. Έκρυψε τη μουσούδα του μέσα, κούνησε την ουρά του πέρα-δώθε. Ένα άλλο χέρι σκέπασε το χέρι της Μαξιμώς. Έστρεψε το πρόσωπο. Η Δάφνη. Ο ήλιος έλιωνε πίσω της στα νερά της λίμνης.

— Γεράσαμε, Μαξιμώ μου.

— Μεγαλώσαμε, Δάφνη.

Τι γλυκά μάτια που έχει η Μαξιμώ! Και τσαχπίνικα, εκεί προς τα πάνω βλέφαρα, στις άκρες προς τους κροτάφους.

— Δάφνη, δεν ξέχασες. Έρθες.